

Ε/Σ Δελτίο Ειδήσεων

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1156

11.05.2025 (136)

Ο Χίτλερ στον πόλεμο : Τι συνέβη πραγματικά;

από A.V. Schaerffenberg

Μέρος 3

Κεφάλαιο 2: Οι ρίζες της ήττας

Ποτέ στην ιστορία μας δεν ηττηθήκαμε από τη δύναμη των εχθρών μας, αλλά πάντα από τα δικά μας ελαττώματα και από τους εχθρούς στο δικό μας στρατόπεδο."

Αδόλφος Χίτλερ, *Mein Kampf*, τόμος 2, κεφάλαιο XV

Ο στρατός ήταν για τον γερμανικό λαό ό,τι είναι το Σύνταγμα των ΗΠΑ για τους Αμερικανούς ή η μοναρχία για τους Άγγλους. Κάθε λαός απαιτεί κάτι στον πολιτισμό του που σηματοδοτεί βαθύτερα την ιδιαίτερη ταυτότητά του. Με ονόματα όπως ο Φρειδερίκος ο Μέγας και ο Όττο φον Μπίσμαρκ ως κληρονομιά τους, δεν είναι περίεργο που οι Γερμανοί θεωρούσαν τις ένοπλες δυνάμεις τους ως τον θεσμό που ενσάρκωνε καλύτερα τη χώρα τους. Αλλά με την αποπομπή του Μπίσμαρκ, το γερμανικό Γενικό Επιτελείο, χρησιμοποιώντας τον ανίκανο βασιλικό οίκο ως συνταγματικό μέτωπο, έγινε η πραγματική εξουσία στη χώρα.

Από τα τέλη του 19ου αιώνα μέχρι το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, η χώρα κυβερνιόταν από τους ταξικά συνειδητοποιημένους αριστοκράτες του στρατού πίσω από τη βιτρίνα μιας υπάκουης μοναρχίας, έστω και συμβολικής. Με την ταπείνωση του Νοεμβρίου του 1918, όμως, εκδιώχθηκαν από την κυβέρνηση από τους σοσιαλδημοκράτες και άλλους μαρξιστές. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1920, οι στρατηγοί άρχισαν σιγά σιγά να ανακτούν μέρος της προηγούμενης επιρροής τους ως τα ορατά σύμβολα και η στρατιωτική δύναμη των συντηρητικών καπιταλιστών. Η Γερμανία διχόταν μεταξύ των εγωιστικών δυνάμεων της Αριστεράς και της Δεξιάς.

Όταν προέκυψε το ιδεολογικό κίνημα της ταξικής συνεργασίας του Αδόλφου Χίτλερ, αντιτάχθηκε σφοδρά από αυτούς τους αντιδραστικούς, των οποίων ο κόσμος δεν εκτεινόταν πέρα από τα περιχαρακωμένα όρια του γαλαζοαίματου ελιτισμού. Ο στόχος τους ήταν η αποκατάσταση της μοναρχίας, πίσω από τα μπεμπελίκια της οποίας, πνευματικά κούφια διακοσμητικά κεφάλια, όπως ο στρατηγός Ούγκο φον Χίντενμπουργκ, οι αριστοκράτες της χώρας μπορούσαν να κυβερνούν με ελάχιστα συγκαλυμμένη μεγαλοπρέπεια. Φαινομενικά πατριωτική, η αντίληψή τους για τη "Γερμανία" περιοριζόταν στην Πρωσία και στις δικές τους ανώτερες τάξεις. Οι άνθρωποι της μεσαίας τάξης αντιμετώπιζονταν ως χυδαίοι έμποροι, ενώ το λεγόμενο "προλεταριάτο" δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια άλλη λέξη για την αγροτιά. Επιπλέον, τα άλλα γερμανικά κράτη υποβιβάστηκαν σε δευτερεύουσα σημασία, για να κυριαρχούνται, αν όχι να καθοδηγούνται, από τους ανώτερους αριστοκράτες.

Αυτός ο ανυπόφορος σνομπισμός συνέβαλε φυσικά στην πτώση του ηθικού των Γερμανών στρατιωτών από τη Βαυαρία, την Πομερανία και όλα τα άλλα κρατίδια, οι οποίοι αναμενόταν να υποφέρουν και να πεθάνουν κατά τη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου όχι λιγότερο ευγενικά από τους αντίστοιχους πρωσούς στρατιώτες τους. Αυτές οι ταξικές και περιφερειακές διαιρέσεις χρησιμοποιήθηκαν με επιτυχία από τη συμμαχική προπαγάνδα καθ' όλη τη διάρκεια της σύγκρουσης. Αυτοί ήταν οι ίδιοι συντηρητικοί με ταξική συνείδηση που υπέβαλαν τον εθνικοσοσιαλισμό στο πρώτο του λουτρό αίματος, όταν δεκαέξι άοπλοι σύντροφοι εκτελέστηκαν από στρατιώτες της Reichswehr υπό τις διαταγές των ανώτερων αξιωματικών τους στο Μόναχο, στις 9 Νοεμβρίου 1923.

Όταν ο Αδόλφος Χίτλερ εξελέγη για να σχηματίσει νέα κυβέρνηση δέκα χρόνια αργότερα, η μεγαλύτερη πρόκληση ήταν να διατηρήσει τον στρατό ως τον εμβληματικό θεσμό της Γερμανίας, αποκρούοντας παράλληλα την εχθρότητα των μισητών αριστοκρατών της που ήταν αποφασισμένοι είτε να τον χρησιμοποιήσουν ως μαριονέτα, όπως είχαν κάνει με τον φον Χίντενμπουργκ, είτε να τον αντικαταστήσουν εντελώς με κάποιον υποχωρητικό πρωσικό μονάρχη. Ο Φύρερ και οι στενότεροι συνεργάτες του είχαν προβλέψει αυτό το πρόβλημα πολύ

πριν από την κατάληψη της εξουσίας το 1933, αλλά ήταν διχασμένοι ως προς τη λύση του. Ο Χίτλερ πίστευε ότι τα παλιά στελέχη του στρατού θα έπρεπε να συνταξιοδοτηθούν γενναιόδωρα το συντομότερο δυνατόν, επιτρέποντάς τους να υπηρετήσουν την ενεργό καριέρα τους, ενώ οι τάξεις τους θα αντικαθίσταντο σταθερά από εθνικοσοσιαλιστές.

Αν και μια τέτοια διαδικασία απαιτούσε χρόνο, ήταν νόμιμη και είχε λιγότερες πιθανότητες να προκαλέσει την αντίδραση του γενικού επιτελείου. Άλλοι φοβόντουσαν ότι οι αξιωματικοί του στρατού δεν θα μπορούσαν να μην κατανοήσουν τις συνέπειες που θα είχε για τις αριστοκρατικές φιλοδοξίες τους η σταδιακή συνταξιοδότηση και προέτρεπαν την άμεση αντικατάστασή τους από ιδεολογικά υγιή μέλη του κόμματος. Όλοι αναγνώριζαν ότι το γενικό επιτελείο αποτελούσε φωλιά εχθρότητας προς τον εθνικοσοσιαλισμό, και επομένως έναν μεγάλο, εσωτερικό κίνδυνο, ιδιαίτερα αν το Τρίτο Ράιχ βρισκόταν ποτέ σε πόλεμο. Ο Στάλιν είχε εκκαθαρίσει τους αναξιόπιστους, πρώην αξιωματικούς του τσαρικού στρατού, και είχε τοποθετήσει στη θέση τους πολιτικά αξιόπιστους άνδρες. Ο Χίτλερ θα έπρεπε να κάνει το ίδιο. Έτσι σκεφτόντουσαν άνδρες όπως ο Ernst Roehm, αρχηγός του επιτελείου των ταγμάτων εφόδου (S.A. ή *Sturm-abelungen*).

Στα τέλη Ιουνίου του 1934, ο Ρόεμ θέλησε να αντικαταστήσει με τη βία τους συντηρητικούς αξιωματικούς του στρατού με τους δικούς του καταγιριστές. Γνώριζε ότι ο Χίτλερ αντιδρούσε στην κίνηση αυτή και, ως εκ τούτου, σχεδίαζε να τον δολοφονήσει και αυτόν. Μαθαίνοντας για τις προθέσεις του αρχηγού των Ες Ες, ο Φύρερ συνέλαβε προσωπικά τον Ρόεμ, προτού προλάβουν να λάβουν χώρα οποιεσδήποτε συγκρούσεις με τον στρατό. Περίπου 300 συνωμότες εκτελέστηκαν με συνοπτικές διαδικασίες, μεταξύ των οποίων και προσωπικό που δεν ανήκε στην S.A., ακόμη και μερικοί άνδρες των SS, δίνοντας ψέματα στους συμβατικούς ιστορικούς που επιμένουν ότι ο Χίτλερ καταδίωξε τα δικά του πιστά Καφέ Πουκάμισα για να κερδίσει την εύνοια των ανωτέρων του στρατού και να αντικαταστήσει την S.A. με την "πιο αξιόπιστη" S.S. Στην πραγματικότητα, ενήργησε μόνο από αυτοάμυνα. Η καταστολή της απόπειρας πράγματι καθησύχασε τους φόβους του γενικού επιτελείου ότι ο Χίτλερ θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει βία για να καταλάβει τον στρατό, αλλά εμπόδισε επίσης τα σχέδιά του να τον κάνει εθνικοσοσιαλιστικό.

Τώρα οι αριστοκράτες οχυρώθηκαν, αντιστεκόμενοι πεισματικά σε κάθε προσπάθεια να γεμίσουν τις ένοπλες δυνάμεις με ιδεολογικά αξιόπιστους άνδρες. Όταν ο πόλεμος ήρθε μόλις πέντε χρόνια αργότερα, η Βέρμαχτ εξακολουθούσε να ελέγχεται από αριστοκρατικούς σνομπ που ήταν εκ διαμέτρου αντίθετοι με τον εθνικοσοσιαλισμό και ανυπομονούσαν για κάθε ευκαιρία να τον καταστρέψουν, ακόμη και προδίδοντας την ίδια τους τη χώρα. Ο επικεφαλής της στρατιωτικής

αντικατασκοπείας του ίδιου του Ράιχ, ο ναύαρχος Βίλχελμ Κανάρης (για τον οποίο θα ειπωθούν πολλά αργότερα), μίλησε για τους συναδέλφους του προδότες, όταν είπε: "Η νίκη της Γερμανίας θα ήταν μεγαλύτερη καταστροφή από την ήττα της".

Με άλλα λόγια, ο Κανάρης και η ανώτερη τάξη του προτίμησαν την αποτέφρωση εκατομμυρίων Γερμανίδων και παιδιών, των πρωταρχικών θυμάτων των συμμαχικών τρομοκρατικών βομβαρδισμών, από την επιτυχία του Χίτλερ. Μια τόσο βαθιά προδοσία μπορεί να γίνει κατανοητή μόνο στο πλαίσιο της αριστοκρατικής νοοτροπίας. Αυτή εξεγέρθηκε σωματικά από την ταξική συνεργασία του εθνικοσοσιαλισμού, όπου οι απλοί Γερμανοί εργάτες έτριζαν τους ώμους τους με τους ευγενείς ευγενείς ως εξίσου πολύτιμα μέλη της κοινωνίας. Απλώς τους ταπείνωνε το γεγονός ότι ο αρχιστράτηγός τους ήταν ένας απλός Αυστριακός και χυδαίος έμπορος των κατώτερων τάξεων, οι οποίες τον είχαν εκλέξει ανόητα στο αξίωμα. Αλλά η περιφρόνηση των αριστοκρατών γι' αυτόν μετατράπηκε σε δολοφονική οργή, όταν αυτός ο πρώην οπλίτης κέρδιζε σταθερά τη νίκη στο πεδίο της μάχης, σχεδόν πάντα ενάντια στις επαγγελματικές (αν και παρωχημένες) στρατηγικές τους. Ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να θυμώσεις έναν ηλίθιο άνθρωπο δεν είναι να του πεις ότι είναι ηλίθιος, αλλά να του δείξεις ότι είναι ηλίθιος. Αυτό έκανε ο Χίτλερ στους συντηρητικούς στρατηγούς επανειλημμένα, κερδίζοντας έτσι την ανελέητη έχθρα τους.

Πολλά χρόνια μετά την καλοπροαίρετη αλλά λανθασμένη προσπάθεια του Ρόεμ να απομακρύνει βίαια τους αριστοκράτες από τον στρατό -όταν πολύ πιο συγκλονιστικά γεγονότα έκαναν σχεδόν όλους τους άλλους να ξεχάσουν τον νεκρό αρχηγό του Επιτελείου του Στρατού Ξηράς- ο Δρ Γιόζεφ Γκέμπελς, ίσως ο μόνος από τους άλλους ηγέτες, κατάλαβε ξεκάθαρα τις τρομερές συνέπειες που είχαν δρομολογηθεί μόλις έντεκα χρόνια νωρίτερα. Στις 27 Μαρτίου του 1945, με τη χώρα του σε φλεγόμενα ερείπια, συνειδητοποίησε ότι οι παλιοί αριστοκράτες του Γενικού Επιτελείου είχαν στοιχίσει στη Γερμανία τον πόλεμο: "Επισημαίνω εκτενώς στον Φύρερ ότι το 1934 δυστυχώς αποτύχαμε να μεταρρυθμίσουμε τη Βέρμαχτ, όταν είχαμε την ευκαιρία να το κάνουμε. Αυτό που ήθελε ο Roehm ήταν, φυσικά, σωστό από μόνο του. Αν ο Roehm ήταν μια έντιμη, σταθερή προσωπικότητα, κατά πάσα πιθανότητα μερικές εκατοντάδες στρατηγοί και όχι μερικές εκατοντάδες ηγέτες του Σ.Α. θα είχαν εκτελεστεί στις 30 Ιουνίου. Η όλη πορεία των γεγονότων ήταν βαθιά τραγική και σήμερα νιώθουμε τις επιπτώσεις της. Εκείνη τη χρονιά, η ώρα ήταν ώριμη για την επανάσταση στην Reichswehr. Όπως εξελίχθηκαν τα πράγματα, ο Φύρερ δεν μπόρεσε να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία".

Από την εμπειρία του Χίτλερ στην πρώτη γραμμή του μετώπου στα χαρακώματα, θαύμαζε πάντα το Γενικό Επιτελείο ως την επιτομή όλων των

παραδοσιακά πολύτιμων στοιχείων της χώρας του, τον σταθερό πυλώνα του γερμανικού έθνους. Αλλά η σταδιακή απογοήτευση από τους ταξικά συνειδητοποιημένους μαρτινέζους του ήταν μια πικρή απογοήτευση. Καλά μέσα στον πόλεμο, εξακολουθούσε να τους αντιμετωπίζει με σεβασμό. Πολύ αργά, άρχισε να μετανιώνει για την προηγούμενη βαθιά εκτίμησή του για τους περισσότερους από τους στρατιωτικούς αξιωματούχους. "Εδώ και χρόνια", είπε στον Χανς Φρανκ, τον Γενικό Κυβερνήτη της κατακτημένης Πολωνίας στα τέλη του πολέμου, "αυτοί οι κύριοι με τα φανταχτερά, κοκκινοσκουφίτικα παντελόνια τους έχουν προδώσει, ξεχάσει ή ξεπουλήσει τις αρχές του Μόλτκε και του Σλίφεν. Αυτή η αλαζονική κάστα των Γιούνκερ δεν είναι, στην πραγματικότητα, τίποτα περισσότερο από μια συλλογή από μπερδεμένους, αμφιταλαντευόμενους και γεμιστά πουκάμισα" (Innes, 18). Τα γεγονότα θα τους έδειχναν σύντομα ότι ήταν προδότες εξάλλου.

Μια δύσκολη συμφωνία μεταξύ Κόμματος και Στρατού επικρατούσε καθ' όλη τη διάρκεια των αρχών της δεκαετίας του 1930. Μέχρι το 1935, ωστόσο, μπροστά στις αυξανόμενες απειλές από το εξωτερικό, τα σχέδια του Χίτλερ για επανεξοπλισμό έβρισκαν σθεναρή αντίδραση από το γενικό επιτελείο. Κατά τη διάρκεια της κρίσης του Ρουρ, της Τσεχίας και της Αυστρίας, οι αξιωματικοί του είχαν επιδείξει μοναδική έλλειψη θάρρους ή αποφασιστικότητας και ο Χίτλερ γνώριζε ότι θα υπέκυπταν μπροστά σε μια πραγματική διεθνή αντιπαράθεση. Κατά συνέπεια, στις 4 Φεβρουαρίου 1938, ανέλαβε το αξίωμα του Αρχιστράτηγου του *Oberkommando der Wehrmacht* (OKW), της Ανώτατης Διοίκησης των Ενόπλων Δυνάμεων. Πολλοί υψηλόβαθμοι αξιωματικοί εξοργίστηκαν και μόνο με την προοπτική να δέχονται διαταγές από έναν πρώην Αυστριακό δεκανέα. Τον επόμενο χρόνο, η αντίθεσή τους πέρασε στην παρανομία με το λεγόμενο "Σχέδιο των Στρατηγών" για την κατάληψη της νόμιμης κυβέρνησης. Αλλά η δειλία των συνωμοτών της την καταδίκασε σε αποτυχία. Με το άνοιγμα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου τον Σεπτέμβριο του 1939, οι επιτελείς του στρατού αρχικά και επειγόντως αντιστάθηκαν σε οποιαδήποτε εκστρατεία στην Πολωνία ως "μη κερδοφόρα". Αφού σύρθηκαν απρόθυμα στο πεδίο της μάχης από την ορμή της ιστορίας, οι φθαρμένες από το κατάστημα, από το 1914, στρατηγικές τους παραλίγο να χάσουν τον πόλεμο μέσα στο δεκαπενθήμερό του. Η αντίσταση του γενικού επιτελείου σχεδόν σε κάθε επόμενη εκστρατεία, ακόμη και σε πολλές μάχες, σαμποτάριζε συνεχώς την προσπάθεια του απλού στρατιώτη να κερδίσει, μέχρι που ο πόλεμος τελικά χάθηκε.

Αναφερόμενος στην ήττα της Γερμανίας στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Χίτλερ είχε γράψει ήδη από το *Mein Kampf* ότι η στρατιωτική καταστροφή ήταν πάντα συνέπεια κάποιας εσωτερικής και όχι εξωτερικής αδυναμίας. Αυτή η παρατήρηση ίσχυε τόσο για το δικό του Ράιχ, με τη συντηρητική Βέρμαχτ, όσο

και για τη σύγκρουση που γνώρισε από πρώτο χέρι ως νεαρός στρατιώτης. Όταν ήρθε ο πόλεμος το 1939, τα τρία τέταρτα των ανδρών που εξακολουθούσαν να κατέχουν θέσεις στην κυβέρνηση και τον στρατό του Τρίτου Ράιχ είχαν διοριστεί κατά τη διάρκεια της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Ελάχιστοι ήταν εθνικοσοσιαλιστές. Κάποιοι άλλοι ήταν περισσότερο ή λιγότερο ευνοϊκά διακείμενοι προς τον Χίτλερ, αλλά η πλειονότητα ήταν αριστοκράτες καιροσκόποι που ακολουθούσαν διαταγές μόνο αν αυτές ήταν σύμφωνες με την ευημερία και τη διατήρηση της τάξης τους.

Πολύ αργότερα στον πόλεμο, με την Ευρώπη να παλεύει για τη ζωή της τις σκοτεινές ημέρες του 1944, ο Φύρερ έμαθε με τρόπο ότι από τους 8.000.000 στρατιώτες του, μόνο 260.000 είχαν σταλεί στο μέτωπο. Δεν είναι να απορεί κανείς που ήταν τόσο φρικτά περισσότεροι παντού! Τον Μάιο του ίδιου έτους, οι σοβιετικές δυνάμεις παραβίασαν απροσδόκητα τη νότια γραμμή των Γερμανών, αναγκάζοντας τους να υποχωρήσουν γρήγορα προς τη Σεβαστούπολη, η οποία έπεσε αμέσως μετά, επειδή το Γενικό Επιτελείο δεν είχε προμηθεύσει αρκετά όπλα και πυρομαχικά που ήταν αποθηκευμένα σε αφθονία στις κοντινές αποθήκες.

Ίσως η πιο αποφασιστική περίπτωση αριστοκρατικής προδοσίας συνέβη το καλοκαίρι του 1941. Η επίθεση του Χίτλερ κατά της Ρωσίας μέχρι τότε είχε σημειώσει απόλυτη επιτυχία, προς μεγάλη έκπληξη και επαγγελματική ζήλεια των στρατηγών του στρατού, οι οποίοι αντιδρούσαν σχεδόν μέχρι κεραίας. Τώρα ήθελαν να αναλάβουν την πλήρη καθοδήγηση (και τα εύσημα) για μια εκστρατεία που φαινόταν ήδη σχεδόν κερδισμένη. Από την αρχή της, ο Φύρερ είχε επιμείνει ότι η νίκη έπρεπε να είναι ταχεία, με τον εχθρό να έχει ηττηθεί πριν από τον χειμώνα, επειδή η Γερμανία απλώς δεν διέθετε τους αναγκαίους πόρους για μια παρατεταμένη σύγκρουση. Και η Ρωσία ήταν διαβόητη για τις καταστροφικές καιρικές συνθήκες που μπορούσαν να ακινητοποιήσουν οποιονδήποτε στρατό. Για να επιτευχθεί εγκαίρως η επιτυχία, η καταστροφή ή η κατάληψη των προμηθειών πετρελαίου, σιδήρου και μαγγανίου των Σοβιετικών ήταν ο κύριος στρατηγικός στόχος. Οι στρατηγοί του δίστασαν. Αντίθετα επέμεναν ότι έπρεπε να επιτεθούν στα βιομηχανικά κέντρα της ΕΣΣΔ. Ο Χίτλερ αντέτεινε επισημαίνοντας ότι αν οι Άγγλοι είχαν καταφέρει να απομακρύνουν τα εργοστάσιά τους πέρα από την εμβέλεια της Λουφτβάφε, το ίδιο θα μπορούσαν να κάνουν και οι Ρώσοι. Εξάλλου, τα πολεμικά εργοστάσια μπορούν να ξαναχτιστούν ή να μεταφερθούν. Η απώλεια πετρελαίου και ορυκτών, χωρίς τα οποία δεν μπορούν να λειτουργήσουν, είναι πιο σοβαρή. Η απώλεια ακόμη και πολλών εργοστασίων δεν είναι τίποτα μπροστά στην απώλεια φυσικών πόρων. Ως εκ τούτου, η κατάκτηση της Ουκρανίας, της κύριας πηγής σοβιετικού εφοδιασμού, ήταν υψίστης σημασίας. Η στρατηγική του Χίτλερ επικράτησε, το

ίδιο και τα γερμανικά όπλα, μέχρι που ο ίδιος χτυπήθηκε άσχημα από κοιλιακές κράμπες στα τέλη Αυγούστου.

Για σχεδόν τρεις εβδομάδες ήταν σε απομόνωση. Όταν συνήλθε επαρκώς για να αναλάβει και πάλι τη διοίκηση του Ανατολικού Μετώπου, έμαθε με ανησυχία ότι οι στρατηγοί είχαν εκμεταλλευτεί την ασθένειά του για να εκτρέψουν τη Στρατιά προς τη Μόσχα, με τη βαριά βιομηχανία της και την προοπτική δόξας για όποιον στρατηγό την καταλάμβανε. Τα στρατεύματα της Βέρμαχτ μόλις έφτασαν στα προάστια της ρωσικής πρωτεύουσας, όταν μια από τις χειρότερες χειμωνιάτικες καταιγίδες που έχουν καταγραφεί στην ιστορία παρέλυσε την προέλασή τους εν τη γενέσει της. Ακριβώς τότε, οι Σοβιετικοί αντεπιτέθηκαν, όχι μόνο απωθώντας τους Γερμανούς, αλλά και ρίχνοντάς τους σε ολοταχώς υποχώρηση. Ακόμη χειρότερα, ο Χίτλερ ήταν πλέον αντιμέτωπος με τη διεξαγωγή ενός παρατεταμένου πολέμου για τον οποίο δεν διέθετε επαρκείς φυσικούς πόρους, ενώ οι προμήθειες του εχθρού ήταν ακόμη άθικτες. Αν η στρατηγική του είχε διατηρηθεί, η ΕΣΣΔ θα είχε αναγκαστεί να παραδοθεί. Αντ' αυτού, χάρη στο Γενικό Επιτελείο, ο πόλεμος είχε φτάσει σε ένα απελπιστικό σημείο καμψής που ο Φύρερ δύσκολα θα μπορούσε να αποκαταστήσει υπέρ της Γερμανίας.

Οι περισσότεροι από τους προδότες αριστοκράτες επέζησαν της ήττας που προκάλεσαν για να δημοσιεύσουν τις δικές τους εκδοχές των γεγονότων, παρουσιάζοντας ομοιόμορφα τον Χίτλερ ως έναν τρελό ερασιτέχνη που έχασε τον πόλεμο, επειδή αρνήθηκε να ακούσει τις ανώτερες συμβουλές τους. Οι περισσότεροι από αυτούς τους άνδρες διέφυγαν από τη "δικαιοσύνη" του δικαστηρίου καγκουρό των μεταπολεμικών Δικών της Νυρεμβέργης για να ζήσουν τη ζωή τους με την ίδια άνετη άνεση στην οποία η τάξη τους είχε πάντα συνηθίσει. Και είναι σε μεγάλο βαθμό εξαιτίας των ψεμάτων τους για τον πόλεμο που δημοσιεύτηκαν για να καλύψουν τη δική τους ανικανότητα και προδοσία, που ο έξω κόσμος εξακολουθεί να εξαπατάται για την πραγματική διεξαγωγή αυτής της σύγκρουσης.

Περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο παράγοντα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, η προδοσία που διέπραξε το γερμανικό Γενικό Επιτελείο ήταν υπεύθυνη για την έκβασή του.

